

Vele jaren reisde ik Europa door en in een ver verleden zelfs nog daarbuiten.

Echter niet op een manier zoals zovelen zich dat inbeelden, maar gewoon als werk, als vrachtrijder. Jarenlang verliep de communicatie, in vergelijk met de hedendaagse mogelijkheden, uiterst gebrekkig. In het begin moest ik nog (bijvoorbeeld vanuit Frankrijk) verbinding maken via een aangevraagd nummer bij één of ander postkantoor. Later was een telefooncel, al dan niet bij een tankstation, de enige mogelijkheid om verbinding te krijgen met de werkgever. Zo ook met je eigen privé-thuisfront. Eind 1990 kwam daar verandering in omdat er een telefoon in het voertuig werd gemonteerd waarmee we bereikt konden worden en zelf contact konden maken. Rond 2007 verbeterde dat nóg meer omdat we toen een zogenoemde BlackBerry meekregen met een mooi, klein fysiek toetsenbord. Als snel begon ik daar mijn belevenissen en gedachten mee op te schrijven en die stuurde ik dan naar deze en genen; familie, collega's, vrienden en kennissen en op zeker moment opperde er iemand om de anekdoten vast te leggen op een weblog.

Een weblog? Ik wist niet eens wat dat was, maar mijn jongste dochter wel en die regelde dat voor me. Opeens had ik een weblog waar ik alles naartoe kon zenden en in de begintijd wist ik niet eens hoe je de leestekens op de letters moest plaatsen en dat blijkt ook uit het eerste, hiernavolgende, avontuur.

Daarnaast ontwikkelde ik in de loop der tijd een steeds meer eigen stijl, beseffend dat steeds weer eenzelfde verhaal de lezer zou gaan vervelen. Teruglezend blijkt dat soms ver vooruit heb kunnen kijken en sta dan verbaasd over datgene dat ik aan de digitale wereld terloops heb toevertrouwd....

Zo hier en daar verhulde ik gebeurtenissen die thans, in deze papieren versie soms in een naschrift worden onthuld.

Een kleine tien jaar van mijn werkzame leven, tussen 2009 en 2018 werden door mij opgetekend. Zowel prettige en onprettige ervaringen en situaties waar de vrachtrijder mee te maken krijgt waarbij de lezer kennis maakt met dit toch wel eigenaardige beroep terwijl collega's, rijdend of in ruste, veel er- en herkenning in vinden ook al is het in eigen stijl door mij weergegeven. Rest mij u allen tot veel leesplezier te nodigen waarbij de mogelijkheid is om te beginnen waar u zich in dit boek bevindt, maar probeer dan wel steeds op een maandag aan te vangen.

Opgemerkt moet nog worden dat bijna alle foto's tussen 2009 en juni 2010 verloren zijn gegaan

Willem Grünbauer, december 2025

INDEX

JUNI 2009

- 1: De u-“(ü)
- 2: De Rijnoversteek
- 3: Mercolodi
- 4: De onderwegmuziek

SEPTEMBER 2009

- 5: Mittwoch in Berlin

OKTOBER 2009

- 6: Oud
- 7: Dinsdag
- 8: De Praagse herfst
- 9: Langs Magdeburg
- 10: De toets

NOVEMBER 2009

- 11: Allerzielen
- 12: De tweearmige bandiet
- 13: Belevnissen
- 14: Het vertrek
- 15: Naar Catalonia
- 16: De Willemwillem
- 17: Door de Morvan
- 18: Sancerre-huis

DECEMBER 2009

- 19: Kerst
- 20: Slechts twee
- 21: Nog één!
- 22: De jaarcijfers

JANUARI 2010

- 23: Aan lezers en nietlezers

- 24: De doorreis
- 25: De Drie Koningen
- 26: De sneeuwstrijd
- 27: 4 dagen 9 staten
- 28: Zoals Strogoff
- 29: De wedloop

- 30: Een collega
- 31: Imperium Massen
- 32: Een herinnering
- 33: Novi Milanese
- 34: Wachten op Danny
- 35: Langs 't concilie
- 36: Vrijdag en thuis

FEBRUARI 2010

- 37: Op weer naar Frankrijk
- 38: Ik zal handhaven
- 39: Het kille zuiden
- 40: Winterfrans
- 41: Vrijdag-zaterdag
- 42: De Chagerijn
- 43: En dóór..
- 44: De broodheer
- 45: Madeliefjes!
- 46: Terug
- 47: De 40-kilometer
- 48: Neurenberg, Haydn en Wagner
- 49: Tussen Bayreuth en Dresden
- 50: De terugreis

- 51: Nijmegen en Almere

Maart 2010

- 52: De eerste maart 2010
- 53: Lenteboden!
- 54: De bergetappe
- 55: De koude terugreis
- 56: Terugkeer van de
winter
- 57: Een koude maandag
in maart
- 58: De gecreeerde ramp
- 59: Het alternatief
- 60: Het lelijke restaurant
- 61: Wanda Landowska
- 62: Donker en stil
- 63: De grens
- 64: Door 't gekkenhuis
- 65: Het eerste
- 66: De kindontdekker
- 67: Licher bier
- 68: Zonnig en droef
- 69: Plenfouten
- 70: Vieze “wijn”
- 71: De consequentie
- 72: Maandag de 29e
- 73: De cederboom
- 74: Hagel in Normandië
- APRIL 2010**
- 75: Le Havre/Amiens
- 76: Goede Vrijdag

77: Zicht op 't massief	106: Thursdaychild	134: Slaap door!
78: Tussen Clermont en Aix	107: Het laatste kwartier	135: De Dolomieten
79: Voor de bakker	108: Langs de Rijn	136: Operatie DAF
80: De torenzet	109: De Julier	AUGUSTUS 2010
81: Conservatief en dogmatisch	110: De lading die er niet was	137: Passe Paris
82: Geflitst!	111: Otto Nossan Klemperer	138: Cognac
83: Marche/Campania	112: Grijs	139: Westelijk halfmond
84: Biancheggia in mar..	JUNI 2010	140: Weer terug
85: De mazzelaars	113: De waterdrinker	141: Vrijdag 6e
86: Overbodig werk	114: Puigcerda	142: e4 e5, 2: Pc3
87: De nieuwe erfzonde	115: De dilemma's	143: Moravië en Bohemen
88: De aflat	116: De modificatie	144: Plzeň
89: Vlucht en terugkeer	117: De Hollandse ronde	145: De Rijn
90: De beschonkene	118: De dijk	146: Lachen
91: Grens Regniowez	119: De eendjes	147: Appenzell
92: Langs Saint Quentin	120: Col de Chavade	148: Over La Verrieres
93: Joop!	121: Stephanie Colinot	149: Appenzeller taal
94: De zeemeermin	122: Voetbal	150: Hangende kopjes
95: De kans	123: Anders?	151: Vesoul
96: De Groninger	124: De Sorben	152: De kwelbuis
97: De laatste kilometers	125: De rekenles	153: Aubenas
MEI 2010	126: Gute Hoffnung	154: De weersomslag
98: 70 jaar na dato	127: Onbegrip	155: De stageloper
99: Verse look	128: De sigarenaansteker	156: Boer biet
100: Tjepkema	JULI 2010	157: De steenbok
101: Weer thuis	129: Tijd	SEPTEMBER 2010
102: De besmette stad	130: De adelaar	158: Over bergen
103: XlIX-V-MMX	131: De laatste dag	159: De telefoon
104: Weggereden	132: De eerste dag	160: De ontmoeting
105: Rondom "huis"	133: 30 cent	161: Tolloos

162: Lopen naar Polen	189: De heenweg	218: Tussen Maarn en Zeist
163-a: Zonnebloem	190: Daf zonder service	219: De wet
163: Bourtange	191: Uitzonderingen	220 Kabelboom
164: Jeanne d'Arc	192: Bij Mien	221: Troosteloos
165: Opgelost mysterie	193: Het bureau	222: Kerstmis
166: De dubbelrit	194: Slimme Belgen	223: Kerstraak
167: Het zesde	195: Gijvelde	224: Leven of beleven
168: De ceratonden	196: De storm	225: Kennen
169: Files	197: Afspraken	226: De achtergrond
170: Het verlaten spoorstation	198: De 39e	227: De jaarcijfers
171: Zeppelin	199: Croix sud	228: 5771
172: Het onweder	200: Jan	
173: Het plukmonster	201: Extra editie	
174: Miezerig	202: De filosoof	
175: De overschreiding	203: P.V.V.	
176: Zomer in oktober	204: Helvetië	
177: Van Utopia tot Absurdistan	205: Foute adressen	
OKTOBER 2010	206: De Ligurische Alpen	
178: Vrijdag 6	207: De ontmoeting	
179: De drie	208: De hindernis	
180: De namen	209: Het houde zuiden	
181: 5771, (I.J.).	210: Het drieluik	
182: De maren	DECEMBER 2010	
183: Marcel Lapierre, 1950-2010	211: De ontsnapping	
184: Saai	212: Niet één	
185: De vlakte	213: De arme Euro	
186: De vergissing	214: In de Chervallei	
187: Afzien	215: De weigering	
NOVEMBER 2010	216: Vreemde vracht	
188: De windwieken	217: Verlangen	

Foto voorkant: Mijn oude trouwe DAF-je waarmee ik tot en met 2013 door Europa snorde.

Maandag 22 juni 2009

De u-“ (ü)

Maandag ja. Veel regen vandaag, terwijl ik met een veertigduizend kilo zwaar voertuig door de Duitse bergen tussen Ulm en Kempten over smalle landweggetjes reed om bij een tot yoga-centrum en bio-handel verbouwde boerderij honderd kilo thee aan te leveren, thee, die reeds enkele weken geleden in de buurt was toen zij langs Bregenz vervoerd werd naar Imola om verpakt te worden, diezelfde thee die daarna weer via Bregenz en Landau naar Nederland terugging, die thee dus leverde ik vandaag vanuit Nederland af, 20 km bezijden Bregenz.

En nu sta ik op die plek waar de Rijn het breedst is om daar morgen met een veerpont over te varen, met 40 ton hetgeen zal resulteren in een grotere diepgang van het onderliggend vaartuig waarna ik aan gene zijde de lading in een van de twee landen los die nog steeds geen lid zijn van de Verenigde Naties. Morgen dus neem ik alweer afscheid van het land waar ik nu sta, het land met vermoedelijk de meeste braadworstverorbering per hoofd van de bevolking ter wereld.

Een voortreffelijke nachtrust toegewenst.

Aldus schreef Ome Willem

Ps. Vandaag reed ik na lange tijd weer de weg met de drie u-umlauten

De weg van Frankfurt oostwaarts met boven de weg al jaren het bord:

Mu"nchen

Nu"rnberg

Wu"rzburg, met dat verschil dat de streepjes recht op de u staan.

Naschrift in 2025. Bij aanvang, rond 2009, wist ik niet hoe de “op de u geplaatst moest worden... Later ging dat een stuik beter. Dit bericht was het eerste bericht dat ik op het weblog plaatste.

2

Dinsdag 23 juni 2009

De Rijnoversteek

Vanmorgen vroeg de boot op om aan gene rijnzijde te komen en toen ik in Zwitserland aankwam heb ik in de stromende regen in Romanshorn mijn last achtergelaten waarna ik koers zette naar het zuiden zuidwaarts en daar langs de Rijn, die dan zo ongeveer op zijn smalst is, links latende langs een van de twee drielandenpunten die de Rijn nu eenmaal heeft'), naar Chur alwaar ik bij een uitgever snel even een paar kuifjes in het Reto-Romaans heb opgehaald.

Het was er slechts 8 graden, een dieptepunt in temperatuur tussen die hoge Alpen, maar ik snorde voort richting Bellinzona om de Europese Unie bij Ponte Tresa, een uiterst stille grensovergang, weer binnen te rijden terwijl de temperatuur, bij het vervolgen van mijn weg, zienderogen opliep tot meer dan dertig graden en aan de voeten van de Ligurische Alpen, mijn eerste laadadres voor morgen, mocht ik tenslotte genieten van een heerlijke maaltijd waarvan de Italiaaners onder wel weten waar dat uit bestaat.

Die lui hier weten wat lekker is.

Ik ga nu nog even wat kennis tot mij nemen, en dan gaat het licht uit.

Tot morgen, domani zeggen ze hier.

Aldus schreef Ome Willem

**) Eén Frankrijk-Duitsland-Luxemburg, hier Liechtenstein-Oostenrijk-Zwitserland*

3

Woensdag 24 juni 2009

Mercolodi

Vanmorgen vroeg hadden de moleculen bij het wakker worden al een enorme trilsnelheid -vooropgesteld dat de atoomtheorie juist is en dat is allerm minst zeker- zodat reeds bij het opstaan het zweet op mijn aanschijn stond, maar nadat ik mijn hoofd onder de kraan had gehouden ging het bijzonder goed die dag omdat ik nu eenmaal op erg goede voet sta met laadmeester Angelo van mijn eerste laadadres waardoor ik reeds om half elf bij mijn tweede laadadres in Bra arriveerde, terwijl ik tussendoor nog even de nodige boodschappen deed.

Daarna richting Savona gescheurd en in Ceva wat voertuigonderdelen opgehaald en toen ik daar de plaatselijke horeca bezocht had om onder meer mijn handen te wassen waren de aanwezige lui dermate onder de indruk van mijn oer-Hollandse schoeisel dat ik ter plaatse, in Ceva dus, 12 paar klompen verkocht en het vermoeden rijst dat binnenkort heel Ceva de klompendans kent.

Vervolgens de weg terug aanvaard en nadat ik de oude weg naar Bardonechia afgerond had reed ik de Frejustunnel door. Na korte tijd verliet ik de autoroute en snorde nog even via Albertville, Annecy en Fragny naar Bellegarde en zo kwam ik zelfs tot Nantua en sta nu in een pittoresk plaatsje aan een meertje te Cluses, net even onder Onoyax

Het is echt geen straf om hier te staan. Mij rest nog even hier de nabijgelegen horeca-instelling op zijn waarde beoordelen en dan morgen vroeg om zes uur weer verder. Dan is het giovedi, jeudi, donderdag dus.

Aldus schreef Ome Willem

4

Donderdag 25 juni 2009

Onderwegmuziek

Vanmorgen vroeg uit de veren gegaan en mij begeven op de Chemin de Chevre hetgeen overgezet zijnde het geitenpad heet dewelke loopt van Izenore over Thorette naar Arinthod en kwam zo aan Lons le Saunier waar ik via Besançon koers zette naar Luxemburg en omdat het een voor mij bekend stuk is heb ik muziek opgezet dat paste in dit prachtige glooiende Franse landschap waardoor ik dan vaak uitkom bij die componist die dezelfde voorletters droeg die ik bijna tweehonderd jaar later kreeg: W. A.

Juist ja, Mozart dus en ik beluisterde het andante van pianoconcert 15 KV 450, gespeeld EN gedirigeerd door P. L. Aimard en vergeleek deze enkele keren met de uitvoering uit 1928 met als pianiste Wanda Landowska aangezien deze andante wat mij betreft het meest schone en indrukwekkende is van Mozarts andante-pianowerken; misschien was die van Wanda toch net even gevoeliger.

In de Avond reed ik Luxemburg binnen en later, na het nuttigen van een ferme maaltijd in het uiterste noorden van dit land door de Ardennen Nederlandwaarts

gekeerd. Wederom, geheel in stijl van het landschap passend liet ik mij oren verwennen met de zogenoemde harmoniemesse van Frans Joseph Haydn welke messe zijn naam te danken heeft aan de in verhouding tot andere messen het veelvuldig gebruik van koperblazers, terwijl ik thans, even bezijden Maastricht, wederom passend, Fidelio, gedirigeerd door de fameuze Otto Klemperer, aan het beluisteren ben. Eigenlijk wel een heel mysterieuze opera omdat de figuur Fidelio helemaal niet bestaat!

Welnu; zo lees je, hoor je maar, dat het mogelijk is muziek te beluisteren naar de aard van het landschap waar je doorheen rijdt.

Op weg naar volgende week. Wat zal het worden? Spanje? Tsjechië?? Zwitserland?? Je weet het met plenners maar nooit!

Aldus, Ome Willem.

5

Donderdag 10 september 2009

Mittwoch in Berlin!

De mensen. Ook de mensen zijn veranderd. Nee, dat is onjuist; er zijn overal andere mensen die dat anders anders maken. Voorheen voerde je regelmatig gesprekken met oudere Duitsers en die bleken vaak Nederland wel te kennen, maar op ongewone wijze omdat ze er als soldaat waren geweest in de tijd van die knul met een snor, terwijl ze van diezelfde vreselijke man vaak in een later stadium een bizar Russisch reisje mochten maken. Dat waren toen de vijftigers en die zijn er niet meer, althans niet op de werkvloer.

Net zoals de mensen die nog de DDR-tijd bewust hebben meegemaakt en wel zo sterk dat ik vanmiddag in Berlijn aan vier mensen vroeg of ik in oost of west was en zij mij onbegrijpend aankeken. Welaan, ze zijn er nog wel die het weten, maar nu toch ook allemaal vijftigers terwijl de dertigers er niets meer mee hebben.

Met de mensen veranderde ook de omgeving. Overal meer en meer voertuigen op en naast de weg, veel dorpen en stadjes kregen rondwegen terwijl de dictatuur van de rotonde ook in Duitsland zijn intrede deed. En niet te vergeten de kennelijk niet tegen te houden opmars van de kaufparken, overal en in elk dopje en stadje. Voorheen reden we door de winkelstraten van dorp naar stad, nu gaan we overal omheen, terwijl hier in het oosten de ontwikkeling zo snel is gegaan dat je alleen

aan de enorme ruimte en de "vergeten" afbraak van oude zaken nog kunt waarnemen dat hier het oosten is.

Maar wellicht is het andersom: met het veranderen van de omgeving kreeg je ook andere mensen. Vandaag was ik in Landsberg, Landsberg aan der Saale (niet dat andere Landsberg daar in Beieren waar zoon en kleinzoon van de beruchte arts Mengele een florerend landbouwvoertuigenbedrijf hebben) bij een distributiecentrum van een drogisterijketen met lange wachttijden voor het aanleveren van goederen. Daarna naar Berlijn gegaan en waar ik mij nog steeds bevind om morgen wat voor Amsterdam op te halen. Ik ga, denk ik, maar eens een beetje rondkuieren.

Daar heb ik nu even mooi de tijd voor en wellicht is het schaakcafé op de Kurfürsterdamm er nog.

Ome Willem.

6

Maandag 26 oktober 2009

Oud

De hele dag voel ik me oud. Dat heeft deze week een grappige oorzaak en de dag begon er al vroeg mee. We reden vandaag ver voor het kriecken naar het oosten, heel ouderwets, over Arnhem naar Oberhausen en kwamen voor de verandering in een reuzenfile terecht nog voor we Kreuz Oberhausen bereikten.

Maar ach, na de file koers gezet naar Kassel en vervolgens naar Göttingen waar wij onze eerste klant hadden. Het weer was en is onstuimig, veel wind, en de heuvels en bergen zijn nu definitief mooi roodbruin gekleurd. Ik houd wel van dit weer. Regenvlagen teisterden de voorruit en soms kwam de zon door, maar de wind bleef schitterend doorgaan. Uiteindelijk kwamen wij, na de Harz doorklieft te hebben, in de vlakte van de rivier de Saale en reden dwars door het voormalig Oost-Duitse Halle om tot slot bij die vreselijke firma uit te komen waar ik u eerder over schreef, Rossman in Landsberg waar een ondubbelzinnige wachttijd wordt gehanteerd.

We kwamen er om half vier aan en zullen ons hier vermoedelijk wel ruim 12 uur gaan vermaken. Maar niet getreurd; het wordt een mooie week voor ons. Voor ons, ja, want een kleinzoon is mee en die spreekt mij aan met opa, de hele week natuurlijk, meerdere malen per dag, en dan voel je je bij tijd en wijle aardig oud.

Ome Willem.

7

Dinsdag 27 oktober 2009

Dinsdag.

Nou nou nou, het was me het dagje wel weer. Nadat ik eerst een schending van de mensenrechten onderging omdat de drogisterijketen Rossman het zo nodig vond mij om half twee uit mijn slaap te halen teneinde de voor hun bestemde spullen te lossen en mij daarbij onder het lossen ook meenden mijn werkt tempo') te moeten en kunnen bepalen, toog ik na de onderbroken slaap richting Eisenberg en daarna naar Töpen om ook daar diverse doosjes af te leveren.

Maar daarna reed ik zeer relax het land van Moldau en Smetana binnen bij de plaats As, reed via Frantiskovy Lazne naar Karlovy Vary.

Ik? We natuurlijk, want de hele dag door opa-zegger zit nog steeds naast mij en hij heeft aardig mazzel, want toen ik van Plzen naar Tabor rolde, kreeg ik het bericht dat "morgen" hier een vrije dag is, hetgeen -mede- wil zeggen een rijverbod voor vrachtvoertuigen en het niet kunnen lossen.

Met gezwinde spoed zette ik koers naar mijn laatste klant even onder Tabor, een adres die na de middag niet lost en die ik voor woensdagmorgen in de planning had, maar ach, na wat zemelen en het overhandigen van een paar oer-Hollandse rode (waren het ex-communisten?) klompen raakte ook ik dat laatste adres kwijt en daardoor hadden we de mogelijkheid om in of nabij Praha te stoppen.

Praha, we gaan morgen dan maar eens de stad in. De bus stopt hier voor de deur.

Ome Willem.

') Werktempo. Toen ik halfslaperig midden in de nacht mijn goederen met een zogenoemde pompwagen de oplegger uit reed, schreeuwde de dienstdoende loodsmedewerker mij asociaal in het brulduits toe dat ik sneller moest lossen.

8

Woensdag 28 oktober 2009

De Praagse herfst.

Vandaag vanaf Praha Chodov de metro genomen en er uit gegaan bij stanica Muzeum om eens heerlijk van de Praagse herfst te gaan genieten. Praag, de stad van Kafka en Smetana en de Praagse lente van 1968. We wandelden vanaf het standbeeld van de eerste koning van Tsjechië richting het grote bekende plein waarvan de naam mij ontschoten is maar alwaar het vol stond met toeristen die

allemaal naar een of andere klok stonden te kijken. Onderweg daar naartoe voor het ontbijt een heerlijke circa 30 cm lange klobaska verorberd (klobaska is een superheerlijke zeer ongezonde vette worst) en in een boekwinkel een stapel kuifjes in de landstaal gekocht. (Kunt u volgende week op Ebay tegen meerprijs van mij overkopen).

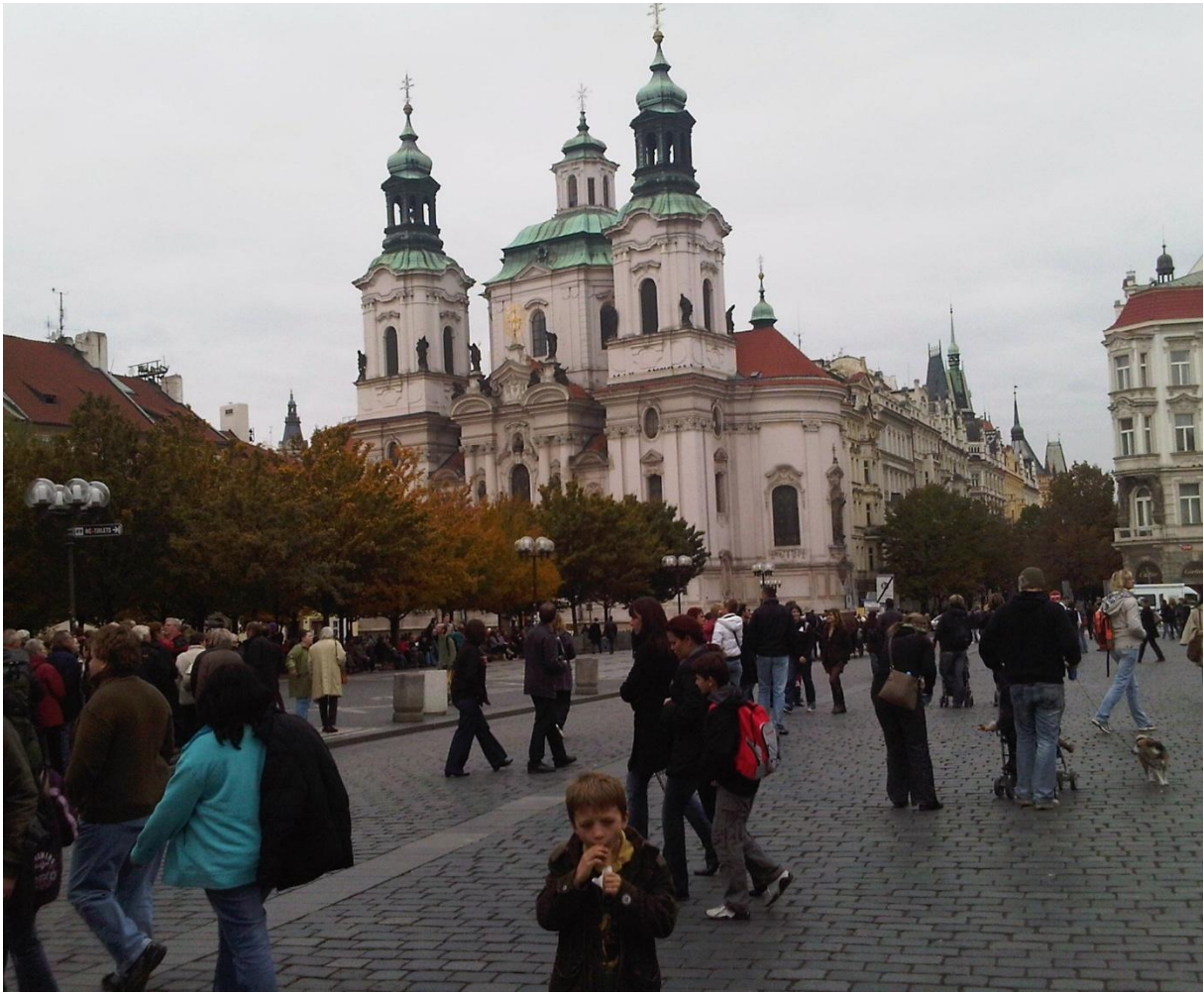
Daarna langs het huis van wijlen Frans Kafka naar de Vlatva gelopen. Over deze rivier zijn in Praha net zoveel bruggen gebouwd als dat er eilanden in liggen; achttien stuks. De Vlatva, wel bekend omdat Bedrich Smetana er in Ma Vlast (dat is: mijn vaderland) een muzikaal gedicht over schreef en in Nederland bekend is onder de naam Moldau. Ook Mozart heeft hier naam gemaakt getuige het feit dat hier de eerste uitvoering van de Ponti-opera (Lorenzo di Ponti die het libretto voor de opera schreef) Don Giovanni heeft plaatsgevonden.

Nadat we nog een poosje door de Joodse wijk van Praha hadden gekuierd en "opa" zijn Ivriet heeft trachten op te halen door wat te beppen met wat Israëlische toeristen hebben we onverpoosd als patsers plaats genomen in een open Praga, een voertuig van Tsjechische makelij uit 1926 om daarmee een ritje door de stad te maken en daarbij ongegeneerd naar iedereen hebben gewuifd.

Na het ritje zijn we afgezet op een plein waar net een demonstratie aan de gang was voor de monarchie en dat in een Praag waar de hele dag de zon achter de wolken schuil ging, de herfstkleuren in alle facetten van een ongelofelijke schoonheid getuigden zodat het paradijsherinneringen in mij opriep Zo verliep de dag van opa en kleinzoon in Praag. In een Praagse herfst.

Ome Willem.

Dag tijdens de Praagse Herfst

9

Donderdag 29 oktober 2009

Langs Magdeburg.

Ja, Magdeburg, waar de mollen vandaan komen. U heeft er vast wel eens van de Magdeburger mollen gehoord en zo niet, dan staat een ouderwetse encyclopedie of Google voor niets. Vanmorgen vanuit een regenachtig en donker Praag vertrokken met meenamen van onze herinneringen. Later, heel veel later, in 2060, als de kleine jongen die deze hele week al naast mij zit net zo oud is als ik nu, zal hij wellicht met zijn kleinzoon in Praag rondlopen en dan vertellen dat hij hier met opa was.

Nog in het donker kwam ik Litomerice aan waar ik een laadadres had, maar dat bleek 15 kilometer verderop, in Hrdly te wezen en bij het mistig krieken kwam ik daar aan waarna na een gebruikelijke wachtsessie ik mijn handel ontving en ik daarna via Most naar Chomotov reed om het reuzengebergte over te steken naar Chemnitz, een grensovergang die tot voor enkele jaren geleden voor vrachtverkeer niet was toegestaan en het dus de eerste keer was dat ik daar kwam.

Trouwens, ik moet hiervoor eigenlijk schrijven wij in plaats van ik, maar goed, dat begrijpt u wel. De oversteek over de bergrug was zeer mooi, de hellingen met prachtige herfstkleuren getooid en boven lag zowaar enige sneeuw terwijl exact op de hoogste punt een bleek zonnetje plaats maakte voor duistere wolken, dermate donker dat het wel avond leek.

Na Chemnitz volgde Leipzig en wij waren van plan om via Göttingen huiswaarts te keren, maar door een meeltje vanuit Amsterdam koersten wij in tegenovergestelde richting omdat er plots een spoedvracht in Torgau lag te wachten die wij nog in de avondschemering oppikten waarna wij over Bad Dübben en Bitterveld richting Halle en vervolgens Magdeburg reden en toen was de rijtijd op. Nadat we hier een huennebruehe en schnitzeltje naar binnengewerkt hadden, zochten we de slaaphut op.

Ome Willem.

10

Vrijdag 30 oktober 2009

De toets

Na Praha(hahaha) achter ons te hebben gelaten en de volgende dag langs (Hahahaha)hannover kwamen loste ik in Amersfoort een deel der lading en de ukkepuk zodat ik alleen verder ging naar Amsterdam waar de inhoud van de oplegger werd verwisseld, nog even langs de DAF-garage gegaan en toen laat thuis, terwijl ik de volgende dag, zaterdag, zeer vroeg op ging om een vijfjarige ADR-toets (voor het vervoer van gevaarlijke stoffen) te doen bij "examinatoren" die er zelf weinig van af weten.

Dat is voor mij altijd een aardig verzetje en ook deze keer werden er ten minste vijf onregelmatigheden door mij jegens het CCV (een zelfstandig onderafdeling van het CBR voor het beroepsgoederenvervoer voor het afgeven van bepaalde certificaten) opgemerkt waarover ik onverbiddelijk in de pen zal klimmen.

Zo was tot twee keer toe mijn naam onjuist op het examenformulier genoteerd terwijl al sinds 1993 een besluit standaardschrijfwijze persoonsgegevens is uitgevaardigd (Staatscourant december 1993) door de Minister van Binnenlandse Zaken waarin werd opgenomen dat diakritische tekens moeten worden gebruikt en nog steeds blijken er overheidsinstanties te zijn, ditmaal het CCV, die niet aan deze regelgeving voldoen.

Vervolgens werden er twee multiplechoicevragen gesteld waarvan twee van de drie antwoorden goed waren (alleen één antwoord mocht worden gegeven) en een vraag waar geen enkel juist antwoord mogelijk was en tot slot ging in de mondelinge toets de examinerator volledig onderuit omdat hij geen kaas had gegeten van scheikunde en maar wat onzin wauwelde over de temperatuur die de tot vloeibaar gemaakte stikstof in een druktank heeft en daarnaast enige vragen stelde die niets met het wegvervoer hadden te maken en waarop ik geen antwoord wilde geven.

Het mag u wellicht verbazen dat ik met een acht weg kwam, maar de man kon niet anders. Desondanks is het natuurlijk uitermate kwalijk dat een overheidsinstantie op deze wijze het boekje ver te buiten gaat en het geeft zonneklaar en onomwonden weer dat dergelijke toetsen er zijn tot vreugde en (leed)vermaak en als werkverschaffing dienen voor een stel "betweters" die over de rug van de transportsector een aardige bijverdienste hebben gecreëerd. Daarover later wellicht meer.

Ome Willem

11

Maandag 2 november 2009

Allerzielen

Vandaag is het een bijna vergeten Rooms Katholieke feestdag, of, beter gezegd, een herdenkingsdag en het komt er op neer dat men vroeger veel, maar thans nog steeds, de kerkhoven afloopt en diegenen gedenkt die reeds het tijdelijke voor het eeuwige hebben verwisseld. Vandaag ook vroeg vertrokken en reeds om zes uur in de morgen kreeg ik te maken met een omleiding op de Peel-route en later nog twee keer, bij Maastricht en Liège (Luik).

Desalniettemin niet getreurd en wat mij betreft dankzij de onstuimige regen genoten van de reis door de Ardennen, Bastogne (bekend om zijn ham en koeken) en dan Martelange, dat eigenaardige plekje waar de weg door Belgisch grondgebied loopt, maar de oostelijke berm Luxemburgse grond is en die de creatieve Luxemburgers hebben gebruikt om daarop een hele rits benzinestations neer te zetten teneinde hun goedkopere dan in België-producten aan de voorbijgangers te slijten wat ze ook aardig lukt.

Nadat ook ik een slordige zeshonderd liter dieselolie had ingeslagen vervolgde ik mijn weg naar Aubange, mijn eerste adres vandaag, en toerde daarna door Zuid Luxemburg richting Schengen (juist ja, dat dorpje aan de Moezel van dat verdrag) alwaar ik Saarland binnenkwam.

Saarland is na de tweede wereldoorlog nog een stukje apart Duitsland onder frans beheer geweest en heeft zelfs enige jaren zijn eigen munteenheid gehad. Nu reed ik langs de Saar richting Zweibruecken en ging daar Frankrijk in en genoot volop van de overdadige herfstkleuren die toch anders zijn dan in de streek waar ik vorige week was. Na Bitche achter mij te hebben gelaten kwam Hagenau in zicht terwijl ik in het voorbijgaan een kokertje (zie foto) zag liggen die een collega van mij verloor.

Verloren vracht.....

Na Hagenau de rijn overgestoken en in Bad Sandweiler mijn laatste pakjes voor vandaag afgeleverd. Morgen gaan we weer verder. Het is zo meteen tijd voor Sauerkraut of Schwarzwaldschinken. Immers sta ik weer eens tussen de twee linies, de Siegfried en de Maginot, in, maar het is thans rustig.

Ome Willem.

Dinsdag 3 november 2009

De tweearmige bandiet

Vandaag heb ik geleerd dat beoefenaars van mijn beroep ten minste twee dingen tegelijk kunnen doen: tanken en rijden, toiletteren en rijden, snel wat lossen en rijden, ergo, alles wat binnen het kwartier vermog te geschieden: daarbij kunnen wij rijden.

U niet, tenzij u een collega van mij bent. Dat zit zo: vorige week maandag reed ik tussen Dortmund en Kassel en aldaar stopte ik om 8.57, dronk een kopje koffie, nam een broodje met kaas en vertrok om 9.13 uur, exact een kwartier.

Daarna reed ik verder en hield stop na vier en een half rij-uur, de maximale wettelijk toegestane Europese rijtijd van één blok. Anders gezegd: ik begon om zes uur en stond om kwart voor elf stil. Vandaag, acht dagen later, werd ik staande gehouden door twee Franse gendarmes die bij mij een controle hielden.

Na ruim een half uur kwamen zij naar buiten en deelden mij mede dat ik in dat "blok" vier uur en drie kwartier had gereden. Toen ik hun er op wees dat er een (minimaal geldige) rustpauze van 15 minuten tussen zat, zeiden ze dat het minder was, dertien minuten volgens hun.

En nu komt het: de tijd minder dan een kwartier stilstaan wordt eventjes voor het gemak maar bij de rijtijd opgeteld! Koffie gedronken, toiletgang gemaakt en toch gereden! Dat de onderhavige stilstand niet al pauze werd aangemerkt is tot daar aan toe, maar het dan maar rekenen tot rijtijd is wel erg kras.

Welaan, u weet waar ik naar toe wil, in het casino staan eenarmige bandieten, de Europese wegen worden onveilig gemaakt door tweearmige bandieten in uniform. Je recht halen als Nederlander buiten Nederland is niet mogelijk. Na het betalen van 135 euro vervolgde ik mijn weg die ik deze morgen begon in Achern, deed eerst nog een klant aan en nog in het donker passeerde ik de Rijn en reed het land van stokbrood en enge blauwe uniformen binnen voordat ik bij Colmar staande werd gehouden.

Vlakbij Bazel, aan de Franse kant, ging de volgende klant er uit en vluchtte daarna Zwitserland binnen waarbij ik de neiging om daar maar politiek asiel aan te vragen nauwelijks kon onderdrukken. Via Bern en het Lac Lemman kwam ik in de Valais wat door de Duits sprekende inwoners Wallis wordt genoemd en passeerde de prachtige in herfstkleuren getooide wijngaarden; van Dole en Fendant. De meeste druiven in de Valais immers zijn Dole, een variant van de Franse Gamay uit de

Beaujolais, licht vrolijk, en de Fendan, een witte druif voor een naar fondant smakende witte wijn.

Inmiddels ontwaarde ik een nors wolkendek en ik vreesde voor het vervolg van de reis. Snel kachelde met gezwinde spoed door naar Brig waarna ik aan de beklimming van de Simplon begon en reeds op de eerste helling kwam ik in een ruwe sneeuwstorm terecht en zakte de temperatuur boven op de berg tot min vier graden.

Overigens bleef de weg redelijk begaanbaar en vooral bij de afdaling genoot ik volop van de bruine naaldbomen die binnen korte termijn hun naalden wel zullen laten vallen. De weg over de Simplon, in het Italiaans Sempione geheten en onder het bewind van Napoleon gebouwd, staat vol met Lariksen, voor zover ik weet de enige naaldverliezende boom die er is.

Zakkend naar beneden hield de sneeuw op en passeerde ik de douane en toen langs Dommedossola, langs het Lago Maggiore (overgezet zijnde, meer groot), daarna linksaf en sta nu stil in de buurt van Milaan waar een aardige gelegenheid is waar het eten wordt geserveerd door Chi- en Milanezen. Straks lekker slapen, nadat ik een sambuca tot mij heb genomen en daarna alle ergernis van de afgelopen morgen maar vergeten.

Ome Willem.

13

Woensdag 4 november 2009

Belevenissen

Vanmorgen weer erg vroeg weggegaan, uitsluitend om Milaan voor de verkeersdrukte binnen te gaan, Milaan, waar ik aan de noordkant moest zijn bij de multinational Clairant in Palazzolo di Milanese, midden in het centrum van deze voorstad alwaar ik een chauffeursergernis tegenkwam. Clairant heeft voor de slagboom een parkeerplaats met wel plek voor zes vrachtwagencombinaties, maar de portier heeft opdracht geen vrachtwagens toe te laten voor achten wat tot gevolg heeft dat de vrachtwagens in het stadscentrum op de rijbaan moeten wachten en dit weer tot -terechte- ergernis van het plaatselijk verkeer, maar in plaats de multinational er op aan te kijken worden wij er op aangekeken. Maar goed, alles went op den duur, ook dit soort tonelen.

Na bij deze klant na achten de spullen te hebben gebracht terug gereden richting Dommedossola alwaar ik nog voor de middag mijn terugvracht er in had. Maar

om verder te gaan eerst naar de dogana voor een transitdocument voor Zwitserland, die om twee uur klaar zou zijn en de tussentijd heb ik gebruikt om wat heerlijke Italiaanse artikelen zoals reggio parmenzana, parmenzaanse kaas, in te kopen. Trouwens, op het bedrijf waar ik laadde had men heerlijk lasagne in de bedrijfskantine die ik toch niet mijn neus voorbij kon laten gaan.

Wat het weer betreft: er kwam een heerlijk zonnetje door en de temperatuur steeg wel tot 16 graden maar toen ik weer de bergen in ging om over de pas wederom in de Valais te komen somberde het weer weer. Bij dit mooie onstuimige herfstweer tussen Brig en Sion vond ik het toepasselijk om een onstuimig deel van de opera *Così fan tutte* te beluisteren, vooral dat deel waar de verklede vrienden net doen alsof ze een arsenicumvergiftiging hebben opgelopen.

Tussen Brig en Sion kom je door het plaatsje Leuk. Grappig land dat Zwitserland, bij Zürich heb je ook nog lachen: heel wat gezelliger als buurland Oostenrijk met zijn Wenen en Klagenfurt. Oh, ja, toen ik langs Lausanne reed belde ik nog even met een aldaar wonende kennis die net in de supermarkt van Lausanne boodschappen aan het doen was en die mij vreugdevol meedeelde dat hij deze week weer pappa was geworden. Samen keken wij, hij vanuit de supermarkt en ik vanuit de cabine, over het meer naar de lichten van Thonon en Evian en ik feliciteerde hem.

Na een goed uur was ik weer in La Douce France en kwam stil te staan even voorbij Pontarlier. De ergernis van de vorige dag was ik kennelijk alweer vergeten.

Aldus schreef ome Willem

14

Maandag 16 november 2019

Het vertrek

Vandaag om een uur of half drie kreeg ik Dijon in het oog en had 7.45 rijtijd op de teller staan, Dijon, waar ik voor de eerste keer in 1960 kwam en ik weet nog goed dat mijn pas overleden broer toen aan het rijden was in onze Anglia-Perfect.

Hij had toen net zijn rijbewijs en we hadden er toen ruim twee dagen over gedaan deze stad te bereiken. Dat waren nog eens tijden. Vandaag waaide het stevig en door de ferme wind valt nu overal het blad af waardoor bij de populieren veel Maretak tevoorschijn komt en een prachtig gezicht geeft.

Voor het overige was de route vandaag bijna een kopie van enkele weken geleden, vanaf huis naar Brussel, Charleroi, Vitry, Bar sur Aube, en zo door naar Dijon en richting Lyon.

Aldus schreef ome Willem.

15

Dinsdag 17 november 2009

Naar Catalonia

Jawel, olé, ditmars, maandag op zijn Catalaans, want daar ben ik nu en de kenners van schaakopeningen konden dat zaterdag reeds weten. Vanmorgen koffie gedronken bij uncle Leo and aunty Dondy die mij om half zeven uitzwaaiden waarna ik richting Nimes ging en net voor de grote hoos Lyon achter mij liet.

Na een stief uurtje kwam de zon op die haar stralen aan mijn rechterzijde op de bergen van de Ardèche wierp, een fascinerend schitterend gezicht, en ter linker zijde een silhouet van de Alpen weergaf waarover zij hijgend heen trachtte te komen wat haar na enige tijd ook gelukte en mij daardoor deels het zicht benam terwijl de temperatuur bleef stijgen.

De eerste kilometers gingen trouwens ook vergezeld met een sterke Mistral maar bij Montelimar was die niet meer te merken. Nadat ik via Bagnols sur Seize in de buurt van Nimes kwam reed ik meer en meer onder een stevig wolkendek die tot na de Pyreneeën boven mij bleef hangen. Maar eerst gelost in Nimes waarbij ik het geluk had dat ik niet om vijf uur (volgens een rendez-vous, afspraak), maar reeds om twee uur mijn brik voor de losramp kon zetten hetgeen resulteerde dat ik al voor drie uur koers zette naar het Spaanse deel van de Unie.

Daarbij reed ik voor de aardigheid langs Port Leucate, het dorpje aan de kust waar kennelijk menseneters wonen want men leeft daar zeer intensief van bad- en strand-gasten die helaas voor de bewoners dit deel van het seizoen schitteren door afwezigheid en het spreekt vanzelf dat ik wijselijk in mijn DAFje bleef en doorging via Le Boulou over de streep naar La Jonquera en na een korte pauze doorging en halt hield even voor Barcelona, bij een aardige uitbater die mij wat lekkers voorschotelde, een bocadille caliente con tortilla formatge (queso). Dus eindelijk weer eens in het land van Gento en Amancio (als deze namen u nog wat zeggen), of tapas en tortilla. Welaan, ik ga mij nu te ruste leggen.

Aldus schreef ome Willem.

16

Woensdag. 18 november 2009

De Willemwillem

Vanmorgen vroeg ik het donker op mijn gevoel zo ongeveer naar het losadres in Granollers afgezakt en daar het kriecken afgewacht. Heb trouwens maar één keertje hoeven te vragen en toen zat ik er al vlakbij: inderdaad, ik heb geen tomtom, pietpiet, tinustinus of andere navigatierommel, maar sociale contacten, een mond om te vragen en verder rijdt ik altijd met de willemwillem hetgeen inhoudt dat ik in het algemeen de weg goed onthoud en dus op mijn intellect rij.

Zo!

Daarna genoten van het overheerlijke weer en daarnaast na het lossen een heerlijke bocadilla caliente als brunch verorberd en vervolgens een aardige lading in Figuras opgehaald. Dan weer verder gegaan naar Carcassonne en daar in de omgeving nog een paar paletten in het voertuig laten zetten. Onderweg werden de in herfsttooi versierde wijngaarden prachtig door het zonlicht beschenen en hadden zo de mooiste kleuren, dieprood, donkergeel en lichtgeel, al naar gelang de soort, Carignan is vaak lichtgeel en Granache donkerder, terwijl ook de scheuten van de reeds geheel kale soorten donkerbruin gekleurd waren.

Na Carcassonne is het volgende adres morgen middag, Puligny, in de buurt van Beaune en ben maar met karren opgehouden tussen de stadjes Ales en Bagnols sur Seize, in de buurt van Lussan. En allemaal genavigeerd met de Willemwillem, gewoon met een wegenkaart dus.

Aldus schreef ome Willem.

17

Donderdag 19 november 2009

Door de Morvan.

Na een frisse nacht de reis voortgezet en nog in het donker door Bagnols en Montelimar heengegaan en toen een lekker kopje Franse koffie, un petit café, genuttigd en toen uiteindelijk de zon aan de kim verscheen de voetjes weer op de trappers gezet en koers gezet tot voorbij Lyon, om precies te zijn naar Puligny Montracet, even onder Beaune in Bourgondië, waar een zeer dichte mist hing en daar weer wat lading opgepikt.

Daarna, en ik was toen al aardig aan de vracht, nog naar een laatste adres vertrokken waardoor ik door de Morvan, een prachtig mooi heuvelachtig natuurgebied, kwam. Vanuit Puligny eerst richting Autun en bij het stijgen verdween de mist en lag er een landschap voor mij in de zon te baden. Na Autun via Chateau-Chinon, dat midden ik de Morvan ligt, naar wederom, gelijk vorige week, Sancerre, terwijl ik onderweg er naar toe de beer heel toepasselijk vond klinken bij het eenzame heuvellandschap, de beer, symfonie 82 in c-dur van Joseph Haydn.

Dat was dus dubbel genieten.

Aldus schreef ome Willem.

18

Vrijdag 20 november 2009

Sancerre-huis.

Na een diepe slaap schrok ik vanmorgen reeds om drie uur wakker waarna ik niet meer in slaap kwam terwijl ik niet mocht vertrekken. Gek eigenlijk dat je dan je tijd moet uitzitten want elf uur stilstaan is voor mij vaak veel te lang vooral als je eindelijk naar huis wilt.

Dus dan maar een boek er bij gepakt om het zinloze wachten wat minder zinloos te maken. Buiten was het weer aardedonker, een flamboyante sterrenkoepel boven mij en het maanschilletje van de avond was niet meer te zien. Tegen half zes het vehikel gestart en in alle donkerte koers gezet naar Auxerre waar ik zelfs pardoos de weg even kwijt was, maar na deze te hebben hervonden de richting van Troyes opgegaan en pas na Troyes kwam de zon op en verlichtte het net opgekomen wintergraan van de Franse graanschuur.

Daarna kwam ik weer door de champagnestreek van Vertus waar de druivenstruiken, in het algemeen de chardonnay, geheel kaal waren, en toen van Reims via Charleroi en Brussel naar Antwerpen gereden waar het licht begon te miezeren. Vanaf Antwerpen richting Bergen op Zoom gegaan maar bij Stabroek de weg verlaten en bij Putte de oude grens over.

Putte, ik geloof de enige voormalige grensplaats die aan beide zeiden hetzelfde heet, Putte gemeente Woensdrecht en Putte gemeente Stabroek. Daarna de oude weg gevolgd, langs (voormalig?) legerbasis Ossendrecht naar Hoogerheide waar ik de deellading die ik in Sancerre had opgehaald afleverde. Betrokken firma moet

er nu voor zorgen dat die lading in Cork (Ierland) terechtkomt. Daarna naar huis en toen kwam ik echt in Nederland hetgeen wil zeggen dat ik mij achteraan in de file heb aangesloten. De reis Roosendaal huis nam bijna net zoveel tijd in beslag als Auxerre Brussel. Ik neem er nu maar een dormeuse op.

Tot volgende keer maar weer.

Aldus schreef ome Willem.

19

25 december 2009

Kerst

"Domani" hoorde ik hem nog zeggen. De woorden blijven in mijn hoofd hangen en ik word er niet bepaald vrolijker op. Zo-even daarvoor was ik aangekomen en had hier aangebeld, een blauw belknopje naast een grote gele roldeur en een lange slungelachtige Italiaan deed de roldeur open en vroeg waar ik voor kwam. "Ik kom hier laden voor Nederland" zei ik in mijn beste Italiaans.

De jongeman keek mij wat treurig aan en ik begreep al snel dat het niet goed zat. De machine was stuk gegaan en de producten waren niet allemaal gereed. "Morgen om een uur of tien" had hij gezegd en daarbij vertwijfeld met zijn armen gezwaaid vermoedelijk om daarmee aan te geven dat hij het wel erg sneu voor mij vond, maar er ook niets aan kon doen. Domani, morgen dus, kan ik pas laden en naar huis terugkeren, maar het is al 23 december!

Leuk is het allemaal niet, want morgen pas laden wil zeggen dat ik de kerstdagen in ieder geval niet thuis zal doorbrengen. Maar waar wel? Waar zal ik morgen, als ik geladen ben en van hier ben vertrokken, eindigen? Het waait en de wind is guur, overall zijn sporen te vinden van uitgestrooide pekels tegen gladheid en de bergen die ik van hieruit kan zien hebben witte toppen. Om mij heen is alles kaal en grijs, de bomen geven een surrealistische aanblik met hun kale takken op dit industriepark vlak bij de stad.

Ondanks dat het hier een ongezellig industriepark is geven de vormen van de gebouwen het geheel iets aparts, iets unieks. Hier, in Italië, maar dan alleen in Italië, is zelfs het meest lelijke en afzichtelijke nog mooi.

Ik tracht de onaangename mededeling van daarnet van mij af te zetten en rijd naar een parkeerplek vlakbij de stadsrand, sluit het voertuig af, trek een warme jas aan en besluit om, nu het niet anders is, de stad in te lopen om mij aldaar aangenaam te gaan verpozen. Dat blijkt nogal een eind te zijn, de binnenstad en na enig vragen hoe ver het naar het centrum is, besluit ik toch maar de bus te nemen vooral vanwege de gure wind die mijn aangezicht teistert.

Voordat ik echter de bus neem, onthoud ik goed welke halte ik opstap om de weg terug niet kwijt te raken, maar daarna ga ik met de bus naar het midden van de stad, de stad die ik nog ken toen ik hier ooit met de trein vanuit Firenze, -waar ik voor een verhuurbedrijf een in Nederland gestolen auto, die in Firenze was terug gevonden, moest ophalen maar niet meekreeg omdat de plaatselijke politie het voertuig had verhuurd (!!) en ik daarom maar met de trein onverrichter zake terug ging-, aankwam en toen de hele stationsomgeving was afgezet omdat er een bomaanslag had plaatsgevonden waar nogal wat doden bij waren gevallen, de stad ook waar je met de snelweg dwars door heen gaat terwijl je er nauwelijks wat van ziet, de stad die het centrum is van de provincie Emilia, de stad met de mooie naam Bologna, met zijn prachtige straten en schitterende bouwwerken uit een ver, ver verleden.

Nu treed ik met de bus haar hart binnen, stap daar uit en wandel door de prachtige straten, een uur, twee uur, terwijl ik bij tussenpozen ergens binnenga om mij wat op te warmen en als het duister invalt drink ik nog een Cappuccino in de bar met de naam Zia Nera, wat volgens mij zwarte tante betekend, neem de bus terug en stap in de vrachtwagen. Het is stikdonker en de temperatuur daalt, daalt maar. Die nacht slaap ik echter opperbest wat ook niet te verwonderen is. Per slot van rekening hoefde ik toch niet meer zelf te rijden en over de hele dag had ik, naast de hiervoren genoemde cappuccino, natuurlijk wel het één en ander tot mij genomen om mijn treurige stemming wat te camoufleren.

De volgende dag ben ik om negen uur bij het laadadres teruggekeerd waar men nog met produceren bezig is en pas om tien uur zijn de spullen ingepakt en voor verzenden gereed. Men begint nu met twee jonge jongens te laden wat ook een tijd in beslag neemt, maar eindelijk, om even voor twaalf is het laden gedaan en nadat ik de vrachtbrief heb getekend klim ik achter het stuur, start het voertuig en vertrek.

Eerst nog even het industrieterrein af, dan wat straten door en dan kom ik op de snelweg die al aardig vol begint te lopen met mensen die naar andere mensen gaan voor familiebezoek. Het heeft er veel van weg dat iedereen naar iedereen aan het toe karren is wat zou inhouden dat iedereen niemand zal tegenkomen, dus zal het wel anders zijn.

Vrachtverkeer is er nauwelijks meer en ook in die zin voel ik mij steeds eenzamer worden en om dat een beetje te verdrijven zet ik de Italiaanse Symfonie van Mendelssohn op. Na een paar uur rijden passeer ik Piacenza en even later stop ik voor rust en een versnapering terwijl ik vóór mij zie dat de lucht steeds donkerder wordt. "Dat ziet er niet goed uit" mompel ik in mijzelf en na een paar uur blijkt dat die gedachte niet zo slecht was. Nog voor ik Torino bereik begint het verschrikkelijk te sneeuwen en ik besluit de rit te staken omdat vóór mij de hoge bergen van de Alpen opdoemen en ik met deze sneeuwval geen schijn van kans maak die nog over te komen. "Dat wordt kerst in Italië" denk ik en na veel moeite zet ik de vrachtwagen, na een kilometer of twintig voorzichtig door de sneeuwsoep te hebben afgelegd, in Torino (Turijn) stil.

Rondom mij enkele wielsporen die alweer bijna dichtgesneeuwd zijn en op de doorgaande straat een dik pak sneeuwblubber vermengt met dooimiddel. Slechts een enkel personenvoertuig waagt zich nog door de erbarmelijke omstandigheden heen te worstelen. Gelukkig is het geriefelijk warm in de cabine, maak het mij deze kerstavond zo gezellig mogelijk en zet een CD van Mozart met *Il sogno de Scipione* (de droom van Scipione) op en ga om een uur of acht reeds liggen en probeer daarbij nog een mooi boek te lezen.

Na enige tijd dommel ik met het boek nog in de hand en de muziek nog aan ongemerkt in slaap. Plotseling word ik wakker, de woorden "La tue testa e una molinella, questo sol temer mi va" (Jullie hoofden zijn net molentjes, en daar ben ik zo bang voor) van het libretto van de muziek komen juist op dit moment mijn oren binnen en realiseer mij mijn toestand en ben boos, verbitterd en verdrietig tegelijk, trek mijn kleren aan en bagger op mijn klompen door Turijn dat in diepe rust is.

De sneeuw dempt het geluid van mijn wandelgang, loop door een smal poortje en kom op een schaars verlicht pleintje. Inmiddels is het opgehouden met sneeuwen en zie ik sterren boven mijn hoofd verschijnen en na een tijdje ook de maan, volle maan zelfs, wat de stad een nu sprookjesachtig uiterlijk geeft maar voor sprookjes ben ik helemaal niet in de stemming en ik ervaar de stad zo onder dit witgele maanlicht als grimmig en spookachtig met op de achtergrond de witte glans van de Alpen al badend in het hetzelfde overweldigende licht.

Als ik dat zie gaat de tekst "Girl from the north country" van meneer Zimmerman, alias B. Dylan door mij heen, de woorden die onder meer gaan over een geliefde die over de bergen in het noorden verblijft, voor een tijd schier onbereikbaar is en als iemand haar dan tegenkomt, vraag dan uit mijn naam of ze in deze omstandigheden wel een warme jas heeft. Links voor mij zie ik dat de met

wijnstokken betuinde heuvels onder een dik pak sneeuw verscholen liggen waardoor ik mij kan oriënteren.

Immers moet dat dan de oostkant zijn en omdat ik vanuit het zuiden kom met Ligurië in de rug moet ik op zeker moment wel in het hart van Turijn uitkomen. Ik kuier verder, voorzichtig, want ik moet er niet aan denken om uit te glijden. Hoelang ik loop ontgaat mij. Allerlei gedachten schieten door mij heen, ik wist niet dat ik zo weemoedig kon zijn en inmiddels loop ik welhaast gewoon maar om door te lopen, zonder plan, zonder doel, zonder bestemming en ik raak verkleumd en er is nergens plaats om even binnen te gaan om mij eens lekker te verwarmen.

Dan loop ik een straat in, de eerste galerijstraat die ik tegenkom. Ik weet het, heb het wel eens gelezen, dat, toen in ongeveer 1800 Turijn de hoofdstad van Piëmonte werd, hier in korte tijd kilometers aan galerijen zijn gebouwd, straten, brede straten met daarnaast overdekte voor voetgangers bedoelde en met pilaren afgezette paden met daarboven woningbouw terwijl de wandelaar in de daaronder liggende trottoirs gevrijwaard van felle zon en regen langs winkels kan lopen.

Je ziet dat veel in Italië, maar uitzonderlijk veel in Turijn. Mijn klompen maken, omdat hier op de overdekte stoep geen sneeuw ligt, een klossend geluid dat in de nachstilte erger klinkt dan ooit tevoren, maar gelukkig schijnen de bewoners die boven de galerij wonen diep te slapen. Af en toe kijk ik eens om mij heen, van de meeste winkels is niets te zien omdat grijze rolluiken voor de etalages zijn neergelaten, geen enkele voetganger kom ik tegen en het is net alsof Turijn totaal verlaten is.

Plotseling, geheel onverwachts, valt mijn oog op een naam, een straatnaam, nee, de naam van een pleintje, de Piazza Carlo Alberto en om onduidelijke redenen herken ik het. Op de hoek een café met de naam La tana di Lupo wat zoiets als de schreeuw van de wolf betekend en ik loop daar binnen. Aan de wand hangt een ouderwetse kalender die aangeeft dat het nu drie januari 1889 is en ik ontwaar een bebaarde man waarin ik de grote filosoof Nietzsche herken die opstaat, het lijkt inmiddels midden op de dag, als hij ziet dat een koetsier zijn mager paard op ontzettende wijze slaat en spoed zich naar het gemartelde dier, slaat de armen om de hals van het gekwelde dier en weent hevig. Hij vangt de slagen op en op dit ogenblik stort Nietzsche zich in de donkere afgrond van de waanzin.

Het lijkt wel even, even maar, midden op de dag en terwijl ik opeens het waar gebeurde tafereel voor mij zie afspelen barst ik zelf ook in snikken uit, alsof ook ik mijn verstand verlies, want ik weet niet eens of ik boos of verdrietig ben. Ik ga rennen, mijn klompen maken een hels geluid in de weer uitgestorven nachtelijke binnenstad waardoor ik nog radelozer word.

In mijn linker broekzak rammelen de sleutels van mijn vrachtwagen, hijgend kom ik aan bij een brug, hang een poos tegen de leuning aan, maar nog voordat ik uitgehijgd ben haal ik de sleutels uit mijn broekzak en werp ze met een ferme boog de Po in.

Nog radelozer als ik al was slenter ik nog wat door, maar dan, plotseling, dringt de geur van versgebakken krentenbrood mijn neusgasten binnen terwijl ik nergens een bakker ontwaar en ook niets hoor of zie. Dan voel ik iemand aan mijn arm trekken. Ik kijk op, wrijf mijn ogen uit, en ontwaar een jongetje van een jaar of zeven en een nog kleiner meisje. Het dringt nauwelijks nog tot mij door, ik ken ze en ze roepen "Opa!". Dan begrijp ik het en haal opgelucht adem.

Na een lange reis ben ik thuisgekomen en na een warme douche ben ik op de bank gaan liggen waarna een diepe slaap volgde. Niet alle dromen zijn werkelijkheid.

Aldus schreef ome Willem.

20

Dinsdag 29 december 2009

Slechts twee!!

Nog twee, inderdaad, nog twee dagen verwijderd voordat de keukenmeiden gillen gaan. Nog in het donker van de duisternis, om ongeveer half zeven, mij vervoegd op het laadadres: de spullen waren uit Spanje onderweg en inderdaad, even voor zeven uur arriveerde een voertuig met aan de zijkant een rood vierkant, de Spanjaard was aangekomen en ik nam de lading, bestemd voor Brussel en Leusden, over.

Daarna over de bekende route, Rethel, Charleroi en Nivelles (berucht geworden door de "bende van Nijvel") naar Steenokkerzeel bij Brussel gereden, een deel gelost en daarna naar Leusden.

Nu het jaar langzaam maar zeker ten einde taant en er over van alles en nog wat cijfers naar buiten komen, kan ik niet nalaten daar mijn cijfers aan toe te voegen.

Zo heb ik dit jaar 66 nachtjes in Frankrijk, (vorig jaar 65), 36 nachten in Duitsland (2008 25), zeven tegen zes in 2008 in België, drie nachtjes tegen één in 2008 in Oostenrijk, 10 nachtjes in Zwitserland (2008 12), 9 nachten in Luxemburg (elf in 2008), zes nachten in Spanje (2008 slechts twee), één nachtje in Polen (2008 nul),

vier nachten in Tsjechië (2008 2), 18 nachten in Italië (2008 15 nachtjes) en één nachtje in Andorra geslapen (nul in 2008). Totaal 161 nachten, mooi voor de verzamelaars van statistieken. En na deze uiteenzetting leg ik mij thans te ruste.

Aldus schreef ome Willem.

21

Slechts één!

Ja, nog slechts één dagje rest ons nog van het nieuwe jaar. Vanmorgen alweer erg vroeg op, kopje koffie gedronken en weggekard, naar Amsterdam alwaar het voertuig dat reeds leeg was weder werd gevuld met adressen als Veghel, Linne en Venray, terwijl in Beringe door mij werd teruggeladen en toen op naar huis. De hele dag koud en miezerig terwijl er in Amsterdam zelfs een aardig pak sneeuw lag.

En ach ja, wat rest ons anders dan aan het eind van 2009 nog wat te strooien met jaarcijfers: Dit jaar dus 171 nachten buitenlands geslapen, aardig wat als je bedenkt dat het record op 197 (1989) ligt gevolgd door 193 (1977) en er verder nog vier jaren zijn die meer nachten tellen en dit jaar dus op de zevende plaats komt. Totaal werden door mij 3465 nachten buiten Nederland gesnurkt waarvan Frankrijk 1607, Duitsland 607, Italië 456, België 357, Israël 189 en Oostenrijk 157 nachten voor hun rekening namen.

Tot slot nog dit: morgen is het niet alleen het laatste dag van het jaar 2009 (N.C.), het is bovendat ook nog blauwe maan. Blauwe maan is een maanstand die binnen één maand voor de tweede keer vol te zien is.

De laatste blauwe maan tijdens een jaarwisseling was in 1990, dus dit is de eerste in de 21e eeuw (de volgende vindt plaats pas in 2028) en wellicht dat we met de komende blauwe maan tijdens de jaarwisseling niet alleen een nieuw jaar, maar ook een nieuwe era ingaan. Met name de kredietcrisis wijst in die richting en zou het "westen" -of wat daar voor doorgaat- wel eens rigoureuus kunnen gaan veranderen. We wachten af en schouwen wat het nieuwe jaar ons brengt.

Aldus schreef ome Willem.

Donderdag 31 december 2009

Oudejaarsdag 2009, Gregoriaanse tijdrekening, 5770.

Vandaag zette ik mijn DAFje neer bij een kilometerstand van zeshonderd twintig duizend en vierhonderdtwee en dertig kilometers (620432), maar nadat ik vanmorgen vroeg eerst mijn bedje weer uit ging, naar Amsterdam knorde en aldaar in de bedrijfskantine wat op toeren trachtte te komen, hetgeen uitermate moeizaam ging omdat het om acht uur, zo uit het raam kijkend, nog immer de omgeving gehuld ging in diepe duisternis en het eigenlijk pas om half negen echt licht werd.

Dat alles werkt dan niet erg positief op mijn humeur, maar met het idee dat het al snel in de komende tijd eerder licht gaat worden kon ik mijzelf aardig troosten en daarmee op de been houden. Nadat ik de door mij opgehaalde goederen in de loods had neergezet kreeg ik te horen dat ik de maandag te laden vracht reeds vandaag in Moerdijk kon ophalen hetgeen mij natuurlijk direct met gierende banden (bij wijze van spreken) naar het laadadres deed rijden. Reeds voor enen stond de lading er in, alsmede een ander adres dat ik reeds vanaf Amsterdam mee nam. De lading vanuit de Moerdijk leerde mij vandaag iets opmerkelijks, namelijk dit: de lading, bestemd voor de oudste republiek van Europa, namelijk de republiek San Marino, betreft een lading kattenbakvulling waaruit ik toch de conclusie moet trekken dat er in San Marino nogal wat kattenliefhebbers moeten wonen. Nooit geweten, u wel? Toen ik de papieren en documenten ontvangen had, want bij goederen naar San Marino horen nog douanedocumenten (is in dat opzicht geen Europese Unie), reed ik naar huis en terwijl het begon te duisternen zette ik het voertuig stil op bovengemelde kilometerstand.

En nu, nadat we net een week geleden het Germaanse joelfeest achter de rug hebben gehad en het jaar nu snel in een walm van oliebollenlucht en vuurwerklawaai ten einde taant nog even snel de laatste cijfers (terwijl we het nieuwjaar natuurlijk reeds half september ingingen en het jaar 5770 begon, want het oude, oudste volk, heeft immers de oudste jaartelling en wat mij betreft dan ook de meest juiste. Welaan, ik pas me vandaag wel weer aan aan Paus Gregorius, ik meen de zesde). Aan het begin van 2009 stond de teller op 481081 KM, hetgeen betekend dat ik dit jaar 131351 KM in het DAFje heb afgelegd, precies 291 kilometers minder was dan het jaar daarvoor.

Rest mij nog u alle goeds te wensen voor het jaar dat binnen een paar uur aanstaande is. En mocht u goede voornemens hebben, let er dan op dat goede